

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51 — Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă“ 125 Lei
— pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85,
în registrul special al publicațiilor periodice.

CELE OPT FERICIRI

6. Fericiți sunt cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu

Cea mai mare fericire aici pe pământ este liniștea conștiinței. Dar omul nu e liniștit în conștiință decât atunci când se ferește de păcat, adică dacă își păstrează inima curată. Curat cu inima însemnează om lipsit de păcate.

Poate cineva avea toate bogățiile și onorurile lumii, dacă e îngreunat cu păcate grele, dacă îl muștră în fiecare clipă conștiința, nu va avea mulțumire și pace, cu atât mai puțin va gusta fericirea.

Acolo unde „viermele nu doarme și focul nu se stinge“, adică în sufletul muștrat mereu de conștiință pentru greșelile făcute, se coboară iadul. Căci maril pedepse ale iadului, după moarte, vor fi chiar în această muștrare de conștiință. Fericit este în lume omul care nu are muștrări de conștiință. Despre el se poate spune că e mereu în apropierea Domnului, în pacea și fericirea pe care singur El o poartă.

A fi curat cu inima însemnează nu numai a te feri de fapte rele, ci chiar și de dorințele și gândurile păcătoase. Păcatul nu începe numai atunci când îl săvârșești, ci cu mult înainte, prin gând și dorință.

Curat e vasul pe care l-ai spălat după ce a căzut în noroiu, dar mai curat e acela care nu s-a întinat niciodată. Așa și cu omul: prin părere de rău și spovedire ajunge curat, dar mai curat cu inima e acela care nu a greșit, nu s-a întinat sufletul cu nimic.

De aceea creștinul care voeste să fie curat cu inima și să vadă pe Dumnezeu, trebuie să se ferească de ori ce prilej ce duce la păcat, și să se împotrivescă răului până încă e departe de el.

A „vedea pe Dumnezeu“ însemnează a ajunge la cea mai mare fericire, în împărăția cerurilor. Știm că aici nu pot ajunge decât prietenii Domnului, cei cari l-au slujit pe el vieța întreagă. Cu cât cineva e mai curat cu inima, cu atât fericirea lui, și în lumea aceasta, și în cea-laltă va fi mai mare.

ION AGÂRBICEANU

Vai de omul care are
Suflet mic în casă mare.
Fericit cel ce ridică
Suflet mare în casă mică.

„Vorbe cu tâlc“ de V. MILITARU

DUMINECA SF. PĂRINȚI DELA NICEA

IN TABĂRA LUI

Mântuitorul nostru înainte de a lua povara crucii și drumul pe Golgota, a îndreptat cătră Tatăl cel ceresc o rugăciune sfântă, în care cere ocrotirea noastră a tuturor.

Blândul Isus, a cuprins în ruga sa, toată ceata credincioșilor care vor călca pe urmele lui și-i vor mărturisii învățăturile și vor crede în El până la sfârșitul veacului. În rugăciunea dragostei dumnezeiești, i-a învăluit pe toți care vor avea de suferit pentru credința lor întru El.

Isus îi iubește pe toți, căci el a venit în lume pentru toți. Deși știa că va fi prigonit, de acei pentru care a fost trimis să-i mântuiască, totuși El se roagă pentru ei. În mantia lui de blândețe și bunătate învăluiește pe toți cei năpăstuiți. De multe ori a zis Domnul: „Milă îmi este de popor“ și asta a arătat-o, hrănind poporul, nu numai cu hrană sufletească, ci dându-le și pâine. A vindecat nu numai sufletele ci și trupurile roase de boli grele. Pe cei mici, slabi și oropsiți, i-a luat sub scutul său, iar pe cei care erau dușmani ai poporului i-a muștrat.

Mântuitorul este prietenul nostru cel bun, care ne dorește mântuirea sufletului. Dela el putem avea tot ce ne lipsește.

În timpurile noastre, legea lui Hristos are o mulțime de dușmani. O luptă crâncenă se dă între cei care au în fruntea taberilor steagul alb a lui Isus și între tabăra a cărui steag îl poartă satana.

Hristos este stăpânul nostru, El nea răscumpărat prin sângele curs pe lemnul crucii. Suntem ai Lui; prin urmare avem datoria de a-i sluji, până la capătul zilelor noastre, cu credință nestrămutată.

Un bun creștin nu trebuie să se depărteze dela acela care i-a sădit în trupul lui sufletul, scântea dumnezeiască din însuși El. Nu-și va îndrepta pașii de cătră Isus, care a murit pe lemnul de batjocură pentru răscumpărarea noastră.

Nu stați la îndoială, în care tabără să intrați. Tabăra satanei va fi dusă pe căile întunerecului, la plăcerea trupului, trufia vieții și pierderea sufletului; în prăpastia osândei.

Hristos este puterea, iubirea, adevărul și vieța. Alergați și vă înrolați în tabăra Lui. Căci stegarul Isus, vă va duce la biruință, și biruind, veți căpăta moștenirea împărăției cerurilor.

G. BOTARLĂ

EROI

Joi, doi Iunie a fost o întretită sărbătoare a neamului

Sărbătoarea Ardealului pentru mișcarea din 1437.

Sărbătoarea neamului întreg pentru glorificarea sufletelor celor cari s'au înscris cu nume de eroi în cartea neamului, prin sângele cu care au stropit glia țării înfăntată după dreptatea popoarelor.

Și a treia: sărbătoarea credinței, care ne amintește de Isus Hristos, care după ce-și binecuvântă ucenicii — și prin ei pe noi pe toți — încet... încet... se ridică în slavă pentru a se așeza de-a dreapta Tatălui și a se încorona ca rege al cerurilor.

Această împărăție are și ea eroii ei. Luptători giganti care în hărțuiala plină de viclenii, ale diavolului, nu s'au lăsat copleșiți, de strălucirea falsă a ispitelor. Au suferit chinurile cele mai groaznice, s'au lăsat huliți și batjocoriti și au fost fericiți când își jertfeau vieța pentru Isus Hristos, Fiul Lui Dumnezeu. Aceștia sunt eroii credinței care au murit biruitori în lupta cu întunerecul. Cununa albă făcută din laurii virtuții v'a străluci veșnic, peste sufletele lor care vor putea sta în jurul tronului dumnezeiesc; aducându-li-se cântări de înălțare.

G. BRUMĂ

ANA WANG

tânără martiră chineză

Ana este o tetișoară de 14 ani. În satul ei sunt puțini creștini, dar cari sunt au o credință puternică. La apropierea Boxerilor, toți creștinii se refugiara în orașul Waitsun unde erau mai mulți. Iar în Makiatchoang, satul de unde era și Ana, n'au mai rămas decât foarte puțini creștini: un bătrân de 70 de ani, greu bolnav, zece femei și o oopilită pe fața căreia se ve-

dea o seninătate și o curățenie de inger, Ana eroina noastră. Într'o dimineață se auziră afară din sat niște sgomote puternice: — Omoriți-i, omoriți-i!!!

Nici n'au apucat bieții creștini să vadă gravitatea pericolului ce se apropia, când un grup de Boxeri a ajuns la primele case de creștini. Ca ieșiți din fire alergau bieții creștini în toate părțile căutând

să iese din sat. Indată ce au ajuns rebelii în acest sătuleț liniștit, au dat foc bisericii, apoi au început să strige pe străzi:

— Unde sunt creștinii? Unde sunt câinii?

Un păgân le-a arătat o casă în apropiere:

— Acolo sunt!

Boxerii se îndreptară spre cocioaba care adăpostea bieții refugiați.

După ce iau așezat câte unul în fiecare colț al casei, sârmanii creștini neavând pe unde să

(continuare în pag. 2a)

ANA WANG

tânără martiră chineză

(continuare din pagina 1-a)

fugă, au fost prinși; cele zece femei, bătrânul și fetița cea tânără, au fost duși în satul Taning, care era în întregime păgân. Bătrânul obosit și bolnav muri pe drum; sdruncinăturile trăsorii l-au prăpădit.

Ana singură este calmă și voioasă; nimic nu turbură pacea inimii sale căci ea și-a lăsat soarta în mâinile Creatorului ei, în grija Preacuratei Fecioare Maria și a Pruncului Isus. Când era în car ea și-a luat un mare curaj. Această fetiță de 14 anișori știe să înfrunte pericolul; ea găsește mijlocul de mângâiere prietenelor sale și le zice:

— Nu vă temeți, noi suntem creștini; dacă vom muri, cu siguranță vom ajunge în cer.

Boxerii și spectatorii cer creștinilor să-și lapede credința. Desamăgite și cu sufletele amărate, ele nu îndrănesc să mărturisească pe față credința lor, ci plâng. Boxerii le batjocoresc, le bat și le hărțuiesc în toate chipurile. Dar ele tac și pleacă fruntea.

Tristețea le acopere. Numai Ana mai răspunde la întrebările tâlharilor.

— Ești creștină sau nu, o întrebau adeptii diavolului.

Ea răspundea cu credință:

— Da! sunt creștină!

— Dacă tu nu renunți la religia ta, vei fi omorâtă în chipul cel mai îngrozitor.

— Cu atât mai bine strigă ea, dacă eu pierd această vieță trecătoare voi câștiga vieța eternă; cea ce este pentru mine cea mai mare plăcere, căci știu că am să ajung la Isus, la mirale meu care de atâta timp mă așteaptă.

Acste răspunsuri înfuriară pe păgâni.

— Oare să fie aceasta o fică din rasa noastră? se întrebau între ei.

— Unde a câștigat această putere supraomenească?

Dar Boxeri schimbă tactica.

— Voi nu voiți să mărturișiți că vă veți lepăda de credință? fie! dar nu este destul a zice; trebuie să ne dați un semn și veți avea vieță liberă. Dacă voi veți fi printre aceia cari renunță la religia lor, veți putea ieși de aici din camerele acestea. Creștinele noastre rămân pe loc fără să răspundă. Ana ia cuvântul în numele lor:

— Noi suntem creștine, noi nu vom eși de aici, nu voim să ne lepădam credința. Apoi întorcându-se către tovarășile sale:

— Nu trebuie să eșim de aici, le zice ea; nu vă fie teamă,

căci dacă murim vom ajunge în cer. Mai mult ea vorbește, mai mult se însufletește; nici cel mai mic sentiment de frică n'a umbrit fața ei. Boxerii și păgânii văzând acest curaj, se simt prinși de compătimire pentru această fetiță și caută un mijloc de a o scăpa.

— Destul, destul îi zic ei, nu mai striga așa fetițo, nu crede că te omorăm. Dar Ana continuă;

— Nu, eu vreau să vorbesc, eu sunt creștină și nu mă tem de moarte niciodată. Șeful Boxerilor iritat, începu să înjure prizonierile și să le amenință cu moartea. Atunci una din femei, mai slabă în credință se scoală și părăsește tovarășele și trece de cealaltă parte a curții, unde erau păgânii. Prin aceasta a arătat că s'a lepădat de credința creștină îmbrățișând pe cea păgână. La acest gest Ana cu inima frântă de dureri strigă;

— Nu părăsi credința ta! nu părăsi credința ta!

Într'un moment noi vom fi în cer! dacă tu părăsești credința ta, vei vedea iadul! Repede în genunchi să zicem o rugăciune ca să nu cădem în ispită, să recităm „Ave Maria“ să rugăm Sf. Fecioară să ne ajute. Și ele întonează „Ave Maira“.

Abia au sfârșit rugăciunile, când una dintre ele se scoală și pleacă pe urmele celeilalte. Și oare cine era aceasta femeie?! Era mama vitregă a Anei. Această femeie trăia în nepăsare și cunoștea foarte puțin religia ei. Dar Ana o iubea foarte mult. Astfel că la această vedere inima fetiței este cuprinsă de durere și nu se poate stăpâni să nu plângă.

— Mamă! strigă ea, nu pleca, mamă, vino înapoi! Dar nenorocita femeie rămâne surdă la cererea ficei sale. Lepădarea de credință este desăvârșită. Iar de aici înainte ea va juca rolul Satanei. Se duce în curte, se întoarce către camerele unde era Ana și strigă;

— Ana eși de acolo, renunță la religia ta și vino după mine. Dar Ana se mulțumește numai cu un oftat și răspunde:

— Eu vreau să mor pentru Hristos! Nu mă voi lepăda de credință niciodată, nu niciodată! Iar tu, mama mea, vino înapoi, nu-ți lepăda haina care ai îmbrăcat-o prin sf. Botez. Dialogul între mamă și fică durează mult timp; nici una, nici alta nu vrea să cedeze. Păgânii se dau la o parte și roagă pe Ana să cedeze:

— Amețito, tu nu vrei să ascuți de mama ta?!

Dar fetița își cunoaște datoria sa și răspunde:

— Eu nu voi ieși, nu, eu nu-mi voi pierde credința mea! Boxerii mânioși se reped a-

supra ei cu mâinile ridicate amenințându-o.

— Eu sunt creștină până la sfârșitul vieții!

Mama sa deasemenea redublează forțele și mâniașă se repede în camera Anei, îi prinde amândouă mâinile și o trage afară. Fetița se împotrivesc din cât poate; dar vai! sărăcuța de ea, nu se poate împotrivi acestei torțe brutale, târîtă, lovită și batjocorită este scoasă afară din cameră; căci ce putea ea face în fața atâtor forțe potrivnice? Ochii ei încep să lacrimizeze, iar buzele-i tremurând șoptesc:

— Nu, eu nu mă voi lepăda de credința mea, ci voi rămâne creștină pentru totdeauna. Celelalte femei, au privit această scenă îngrozindu-se. Ana stătea liniștită lângă mama ei, iar aceasta îi lasă mâinile. Ana se smuncește și alergă spre camera ei iar mama ei ia drumul pieirii. Boxerii se adresează:

— Pentru că tu nu mai ești creștină, poți să te întorci acasă noi îți dăm libertate. Iar că fica ta nu știe să distingă binele de rău, puțin ne pasă. Aceste zicând, se îndreaptă spre camera Anei, și o scot afară. Mamă-sa trece atunci pe dinaintea ochilor ei. Dar Ana sârmana nu se poate stăpâni nici de astă dată, și văzând-o pare că condamnată la iad, începu să plângă.

— Ana fica mea dacă tu nu vii după mine, tu vei muri, noi nu ne vom mai vedea ci vom fi despărțite pentru totdeauna. Fetița curajoasă răspunde:

— Dacă mama mea se întoarce dela hotărârea pe care a luat-o și va suferi martiriu împreună cu mine, noi vom merge în cer pentru totdeauna și nimic nu ne va putea despărți. Ochii amândouora sunt podidiți de lacrimi, iar limbile lor sunt legate. După câteva clipe ele se despărțesc plângând. Una apucă drumul pedepsei veșnice mergând spre Makiat-choang, iar cealaltă rămâne tot în Toning, rugându-se Sf. Spirit să-i ajute și pe mai departe. Atunci intră în camera lor șeful Boxerilor cu toată ceata lui și le zice:

— Este cu neputință să mai scoatem inima acestei fetițe din drumul pe care a apucat. Căci într'adevăr, aceasta fetiță nu se teme de moarte. După toate aceste iată că vine noaptea. Sosise deja momentul când toate luminile trebuia să se stingă. Rămase astfel pe întuneric, creștinele începură să se roage, apoi cântară toate împreună „Ave Maria“. Iar Ana simțind că i-se apropie sfârșitul a crezut de bine să-și mângâie tovarășile deșteptând în

ele curajul și pe mai departe.

— Dumnezeu să vă fie călăuză până în momentul din urmă! Dimineața, Boxerii veniră la dănele.

— Dacă voi țineți mai mult la vieța voastră lepădați-vă credința. Iar dacă nu, momentul morții voastre a sosit. Ana răspunde:

— Eu sunt creștină și creștină vreau să mor, iar acestea deasemenea.

— Destul, destul nenorocito, sfârșitul tău este sigur, iar la urmă tot tu vei regreta.

— Niciodată, răspunde ea, eu nu am decât o vorbă; și până la sfârșitul vieții eu voi zice că sunt creștină și că merg în cer. Șeful Boxerilor mânios o scoate afară din cameră zicând:

— Noi nu vom mai vrea de aci înainte numai ca tu să renunți la religia ta, ci pretindem chiar capul tău.

— În aceeași zi Ana și cu celelalte șapte creștine mergeau înconjurată de mulțime multă de păgâni spre locul unde trebuia să moară. Ajunse afară din sat la locu anumit, ele au fost așezate în șir cot la cot. Apoi a apărut călăul care s'a uitat odată peste ele, apoi a scos-o mai întâiu pe Ana. Cu inima plină de bucurie iasă din mijlocul celorlalte și merge în fața călăului. Acesta cu sufletul plin de ură a'nceput s'o bată și s'o chinuiească în chipul cel mai îngrozitor. Dar ea foarte calmă, cu ochii ațintiți înspre cer nu zicea nici măcar un cuvânt. După multă suferință peptul ei sfârticat de lancea călăului, ca și coasta lui Isus de sulita soldatului Roman. Iar ultimul cuvânt pe care l-a rostit a fost:

— Eu sunt creștină!

După aceste cuvinte ea căzu jos și înroși cu sângele său acest pământ păgân al Toningului iar cerul numără cu o martiră mai mult.

Să rugăm pe tânăra Ana să ceară dela Domnul ca și noi să știm răspunde în toate ispitele: **Sunt Creștin!**

din „Tinerimea Nouă“ OPRIS EUGEN

VORBE INTELEPTE

Norocul stă de vorbă numai cu cei îndrăsneți.

*

În vreme liniștită e ușor a cârmui.

*

Averea nedreaptă nu trece la al treilea moștenitor.

*

Amară este răbdarea dar dulce îi este rodul.

*

Târzie este cruțarea, când cămara e goală.